

nem nyitottam ki végül, nem fújt be hát a szél,
és volt valami oldal, tavaly még volt netem,
emlékszem, túl vagyok egy nehéz történeten,
a zokni nem az enyém, az ing meg újra az,
azt hiszem, amit hazudtam, véletlenül igaz,
nem emlékszem, bocsáss meg, kérdeztél valamit?
Pedig válasznak írtam. A verset. Nem vagy itt.

VÉGKÉPP MÁSNAK

Ez is a tél. Mutatom. Lehet hó az utakon.
Fekete utcák. Varjak. Csendek. Lehetnek.
Itt-ott füst. Vagy berregés. Mozgás. Kevés.
Nehéz kabátok. Néha bátran, lobogó
hajjal átszaladhat egy-egy szerelmes nő
a tájban. Gyerekek, ritkán. Bennük nyár van.
Suttog az idő a változással. Süket és néma.
Szétfolyt tejföl az ég maszatja. Állsz alatta.
Egymásnak dőlnek házak, ifjak. A vének isznak.
Falú lesz minden város újra. Fázik a srácok ujjja.
Szemek és szívek gombnyi lángja itt-ott.
Éjszaka ébrednek a vágyak. Szűk kis ágyak. Pislog
az éjszaka nyugalma. A kozmosz alja átfagy,
fekete ujjja a Földet túrja. Titkot babrál tavaszig.
Ilyen a tél. Sokat remél. Van, hogy fehér.
Sok a gazdag, több a szegény, aki örül, ha már havazik.

Hetényi Zsuzsa

„AZ ÉLET MOSLÉK, A VILÁG BORDÉLYHÁZ, AZ EMBEREK SZÉLHÁMOSOK”

Babel Odesszája: mese, idill, groteszk és más történetek

„A rendőrség ott végződik, ahol Benya kezdődik – ...de Tartakovszkij nem nyugodott, és megérte azt, hogy egy zenegéppel ellátott vörös gépkocsi a Szeregyin téren eljátszotta a Kacagj, Bajazót. A gépkocsi fényes nappal odagördült a házikó elé, amelyben Pesze néni lakott. A gépkocsi kerekei csikorogtak, okádta a füstöt, rézveretei ragyogtak, búzlott a benzintől, és jelzőkürtjével